

plôčice na razpaljenem pesku. Solnce zapada in brez mraka objame vso pustinjo noč. V šotorih ležijo potujoči kupci, od zunaj pa ogoreli Arabci zaviti v bele plašče; trudna glava jim počiva na sedlu mesto na mehkem vzglavju. Nekateri so užé pozaspali, drugi si pripovedujejo dogodke, ki so je doživeli blodéc križem svetá; toda spanju je odmerjeno le piélo časa, kratko, prekratko je po tolicih težavah; in sredi nočne teme se vzbudí po šatorih življenje in šum. Ob dveh érez polunoči daje karavanbaši navadno znamenje, da je treba vstati in za trenotek potem naznanuje glasno razgetanje in cinkot konj in krik velblodov, da je užé vse évrsto ter pripravljeno k odhodu. Grozni šum se razlega po širnej pustinji, nad sto ljudskih in živalskih glasov kričí tu ob jednem. Živali se napajajo, potem se jim pripenjajo sedla in naklada se jim breme. Ko je vse opravljeno, napotí se karavana hitro dalje. Ko pripljuje solnce izza peščenega morja, tedaj se karavana ustavi za trenotek in jutranja molitev vzkipí pótnikom iz src in okrepčani hité vedno dalje in dalje.

V.

Kako je češki kralj Jan padel v bitvi.

Kralj Jan Lucemburški, oče Karlov, slul je o svojem časi prvim junakom, ne samo na Češkem, tem več malo ne po vsej Evropi. Bil je dika viteštva. Vedno je potoval po Evropi, póvsodi so ga vabili k turnirjem, k dobrodruštvom in na vojsko; njegova slava je rasla od dne do dne. Domón na Česko se je vračal le tedaj, kadar se je imel boj vneti ali kadar so mu novci pohajali. Čim več neprijateljjev je imel, tem bolj se je zdelo, da mu raste pogum. „V imenu božjem!“ — dejal je večkrat — „čim več sovažnikov, tem večji plen. Prisežem, da tega, kdor se drzne me prvi napasti, tako potolčém, da nikomur ne pride več na misli kaj tacega.“ V štiri in štiridesetem letu svoje starosti je oslepel, a vendar je še vedno hodil po Evropi bojevat se, vojna je postala njegovim jedinim življem. Ko so mu sina Karola izvolili za bodočega nemškega cesarja, šel je ž njim na Francosko tedanjemu kralju pomagat proti Angličanom, katerim je načeloval v boji jednako korenjaški vitez Edvard s priimkom „črni princ.“ Poknila je bitva pri Kresí in Francozje so bili poraženi. Ko so užé utekali, opominjali so Čehi svojega slepega kralja, naj si varuje življenja. „Tega Bog ne daj,“ zavrne je junaški, „da bi češki kralj iz bitve utekal! Vedite, da denes bodisi zmagam, bodisi slavne smrti umrjem. Peljite me tjà, kjer divjá najkrútejši boj!“ Češki vitezi privezavši kraljevega konja k svojim konjem, odvedejo ga v sredo krvavega boja in tu je vsled mnogih ran usmrten padel slepi junak in ž njim mnogo čeških vitezov. Kraljeviča Karla so proti njegovej volji odvedli ranjenega z bojišča.

V.

Biserni trak.

Plemeníta gospa se je peljala sè svojima hčerkama k svatovščini v knježev grad, ki je stal sredi velikega gozda. Vse tri so bile krasno oblečene in z zlatom in biseri okinčane.

A pri vhodu v gozd pride kočija preblizo nekega grma. Trnjeva veja se zaplete mladej gospodičini v lasé ter jej pretrga biserni trak, da se biseri daleč okoli raztresejo.